

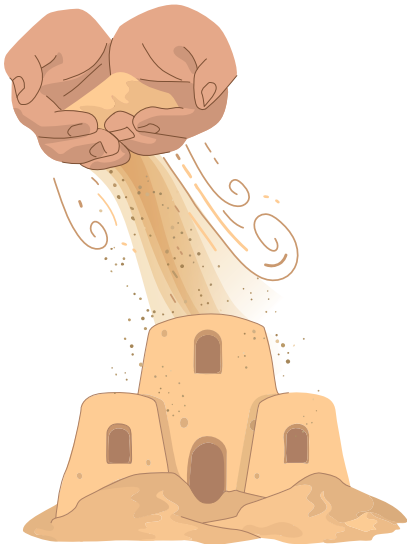
יוסף שכטר

רב, פילוסוף, תיאולוג ואיש חינוך יהודי-ישראלי שחי במאה ה-20. עסק בחינוך, בהכשרת מורים ובמקומה של המחשבה הדתית והרוחנית בעולם המודרני.

אברהם יהושע השל

רב ופילוסוף יהודי-אמריקאי שחי במאה ה-20. עסק במרכזיות המוסר וערכי הצדק ביהדות, ביחסים שבין אדם לאל ובשיח בין דתי.

תריס נגד ניכור | יוסף שכטר

"וביום השביעי שבת וינפש" (שמות ל"א, יז)

... אחת הבעיות המרכזיות המעסיקות כיום את אנשי הרוח היא בעיית ההתנכרות [מלשון ניכור, זרות], כלומר, התופעה, שעבודתו ועיסוקו של האדם, בן התרבות המודרנית, הופכים אותו לנוכרי [זר] לעצמו, נוכרי לפנימיותו ולסביבתו הקרובה, המשפחתית.

עיקרון ההנפשות, במובן שהוא חזרת האדם לנפשו, נעשה כאן לעיקרון בעל חשיבות רבה לגבי האדם בן-זמננו. לכן יום השבת הוא יום של קירוב והתכנסות.

הוא נועד לחזק את נשמת האדם, להחזירו אל רבדי נפשו הפנימיים ולכלל הקרוב אליו מבחינה פנימית.

(מתוך: ספר השבת, הוצאת ידיעות ספרים והסוכנות היהודית, עמ' 201)

השבת כארמון בזמן | אברהם יהושע השל

על האדם המבקש לחשוף את קדושת היום [השבת] מוטלת המשימה לנטוש את הניכור הקיים במסחור הבוטה של החיים, ואת היותו לכוד בעול העמל והיגיעה. עליו לצעוד הרחק מהקולות הצורמים שבשאר הימים, ממתחים ומתאוות הרכישה.

[...] השבת אינה קיימת למען ימי החולין, ימי החולין קיימים למען השבת... היא פסגת החיים... בשבת האדם אינו נוהג כמנהגו בימי החול. דרכי מחשבתו משתנות, ועליו להימנע מהרהורי מסחר ומלאכה.

[...] היום השביעי הוא מעין יום של שביבת נשק במלחמתו האכזרית של האדם למען קיומו.

יום של הפוגה... יום של שלום בין אדם לחברו ובין אדם לטבע. שלום בתוך האדם. ביום זה נחשב העיסוק בכסף לחילול הקודש. ביום זה אדם מכריז על אי-תלותו באותו דבר שנעשה האליל הראשי בעולמנו... זה הוא יום שבו אדם מוכתר כמלך בממלכת הזמן.

[...] באוקיינוס הסוער של זמן ועמל יש איים של דממה... אי כזה הוא היום השביעי. השבת הוא יום של התבדלות מן הדברים הגשמיים... היום השביעי הוא בבחינת ארמון שאנו בונים בזמן. קירותיו עשויים מנשמה, משמחה וממידת ההתאפקות.

(מתוך: השבת - משמעותה לאדם בימינו, תרגם מאנגלית: אלכסנדר אבן-חן, הוצאת ידיעות אחרונות - ספרי חמד, 2003, עמ' 33-38)